

Основними перевагами співробітництва між територіальними громадами є покращення ефективності роботи за рахунок об'єднання ресурсів; збільшення «ринку» споживачів, за якого досягається зменшення витрат; обмін досвідом; висока імовірність залучення інвестицій; участь у проєктах публічно-приватного партнерства; реорганізація адміністративних послуг; підтримка з боку держави тощо.

За рахунок спільної роботи над вирішенням проблем громад та реалізації різних інноваційних проєктів досягається підвищення прозорості діяльності органів місцевого самоврядування, покращення умов життєдіяльності місцевого населення, динамічний економічний, соціальний, екологічний та інституційний розвиток територій та країни в цілому.

Використані джерела

1. Врублевський О.С. «Співробітництво територіальних громад» (бібліотечка місцевого самоврядування). Видання друге. К.: ТОВ «Видавництво «ЮСТОН», 2018. 56 с
2. Про співробітництво територіальних громад. Закон України за станом на 17 червня 2014 року. Верховна Рада України. Офіц. вид. Київ : Парлам. вид-во, 2014.
3. Реєстр договорів про співробітництво територіальних громад. URL: <http://www.minregion.gov.ua/wp-content/uploads/2019/10/reestr-17.10.2019.pdf>
4. Співробітництво територіальних громад (міжмуніципальне співробітництво – ММС): навчально-практичний посібник / За заг. редакцією Толкованова В.В., Журавля Т.В. К.: 2016. 154 с.

Войцещук Марія

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: д.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Васіна А.Ю.)

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФУНКЦІОНАЛЬНОЇ ДІЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ КАЗНАЧЕЙСЬКОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Сьогодні постає питання щодо підвищення дієвості й ефективності функціонування казначейської системи виконання державного та місцевих бюджетів, спрямованої на зміцнення державної фінансової системи, дотримання принципів повноти, ефективності та результативності, цільового використання бюджетних коштів, покращення якості послуг, що надаються органами Державної казначейської служби України.

На всіх етапах розвитку економічних відносин у суспільстві держава для реалізації своїх основних функцій формувала відповідну інституціональну структуру, до елементів якої входить і органи Державної казначейської служби України. Термін казначейство походить від поняття «казна», що в перекладі з

англійського (treasury) означає скарб, цінність [1].

Державна казначейська служба України – центральний орган виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра фінансів, який реалізує державну політику у сферах казначейського обслуговування бюджетних коштів, бухгалтерського обліку виконання бюджетів [2].

Нормами Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» (ст. 16), визначено, що центральні органи виконавчої влади утворюються для виконання окремих функцій з реалізації державної політики як служби, агентства, інспекції. І, відповідно, їх основними завданнями є: надання адміністративних послуг; здійснення державного нагляду (контролю); управління об'єктами державної власності; внесення пропозицій щодо забезпечення формування державної політики на розгляд міністрів, які спрямовують та координують їх діяльність; здійснення інших завдань, визначених законами України [3].

Проте, у наукових колах єдиної думки щодо виконуваних Державною казначейською службою функцій в контексті реалізації державної політики не склалося. Це обумовлено віднесенням у положенні про Державну казначейську службу України до функцій окремих процесів (відкриття, закриття та обслуговування рахунків у системі електронного адміністрування податків; покриття тимчасових касових розривів місцевих бюджетів та Пенсійного фонду України; розміщення тимчасово вільних коштів ЄКР та коштів валютних рахунків державного бюджету на депозитах або шляхом придбання державних цінних паперів за рішенням Міністра фінансів, погодженим з Національним банком тощо) та операцій (безспірне списання коштів з рахунків за рішеннями суду; встановлення графіків подання звітності головними розпорядниками коштів державного бюджету), які є її складовими. З метою дослідження функцій Державної казначейської служби та методології і організації їх виконання необхідно проаналізувати і систематизувати норми відповідного законодавства.

Дослідження законодавства дозволяє зробити висновок, що до найвищого рівня регулювання належить Конституція України, за нормами статті 95 якої передбачено вимоги щодо оприлюднення регулярних звітів про доходи і видатки Державного бюджету України. Основним законодавчим актом другого рівня є Бюджетний Кодекс України (БКУ), що підтверджується його положеннями (ч. 1 ст. 4), які визначають склад бюджетного законодавства. Саме положеннями БКУ визначені базові норми казначейського обслуговування державного і місцевих бюджетів (статті 43, 45, 48, 49, 78), бухгалтерського обліку (статті 43, 56) і фінансової та бюджетної звітності про

виконання бюджетів (статті 56, 58, 61, 67, 80,), а також здійснення контрольних повноважень (статті 112, 120). Крім того, окремі правові норми стосовно діяльності органів Державної казначейської служби, які стосуються обслуговування коштів бюджетів за доходами зосереджені у Податковому кодексі України (закон України від 02.12.2010 № 2755-VI), а за видатками – законі України «Про публічні закупівлі» від 25.12.2015 № 922-VIII. Законом України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» від 08.07.2010 № 2464-VI визначені повноваження органів казначейства щодо забезпечення руху та розподілу за належністю коштів єдиного соціального внеску. Вимоги стосовно обслуговування казначейською системою коштів фондів загальнообов'язкового державного соціального та пенсійного страхування урегульовані підпунктом 2 п. 14 розділу VI БКУ [4].

До третього рівня регулювання наразі належать накази Міністерства фінансів та Державної казначейської служби України, якими затверджені порядки щодо казначейського обслуговування надходжень та витрат бюджетів; національні стандарти бухгалтерського обліку в державному секторі; форми звітності про виконання державного і місцевих бюджетів та положення про єдиний казначейський рахунок (ЄКР).

За результатами аналізу законодавства зроблено висновок, що органами Державної казначейської служби виконуються як спеціальні так і загальні функції управління. Вважаємо, що спеціальними функціями органів Державної казначейської служби є напрями діяльності, визначені законодавством, яке регулює питання реалізації державної політики в сферах казначейського обслуговування бюджетів та обліку і звітності їх виконання.

Проведений аналіз норм законодавства, що регулює функції Державної казначейської служби, дозволив виявити певні неузгодженості його положень, що обумовлює необхідність внесення змін до законодавства в частині уточнення переліку функцій та механізмів їх реалізації.

Використані джерела

1. Булгакова С.О. Історія казначейської справи : [навч. посіб.]. К. : КНТЕУ. 2002. 137 с.
2. Положення про Державну казначейську службу України. Указ Президента України від 13.04.2011 р. № 460/2011. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/460/2011>
3. Про центральні органи виконавчої влади: Закон України від 17.03.2011 № 3166-VI URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3166-17>
4. Конституція України. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>